

Amélie
Amádeus a Nita se vyhřívají na sluníčku, sedím vedle nich, nic víc než stín. Mě slunce nezahřeje, ale i tak je příjemné dotýkat se teplých kožíšků.

„Jak to, že nespíš?“

Máma se objeví ve dveřích a překvapí mě ne tím, co říká, ale tím, že má rudý župan. Dlouho jsem ji neviděla v jiném než v černém.

„Mami, tobě to sekne,“ vydechnu.

Zaškaredí se. „Co je to za chování?“

„Máš červený župan.“

„A za vyjadřování?“

„Mami, jsem jen ráda, že jsi veselejší.“

Díváme se na sebe a mlčíme. Nechci porušit to kouzlo.

„Může sem Markéta chodit dál, maminko, prosím.“

Přikývne. „Ano, ráda ji tu uvidím, ale jen Markétu. Amélie, lidé jsou pro nás... nebezpeční. Mohou nás odsud vyhnat, a kam bychom pak šly?“

Zarazím se. Kam bychom pak šly? Představím si mámu bez klavíru, bez klobouků, bez vzpomínek. Možná je to zázrak, že tu náš dům zůstal jako ostrůvek minulosti v době, která se valí kolem nás.

„Markéta by něco takového neudělala,“ řeknu s přesvědčením. „Nepozvala by sem lidi, kteří by nám mohli ublížit.“

„Je to dítě,“ povzdychne si máma. „I ty jsi dítě, Amélie. Ano, jsem veselejší, ale taky mám strach. Když jsi spala, někdo tu byl.“

„Kdo?“

„Řemeslník, zkoušel branku, a pak tu něco vyměřoval.“

„To určitě nemá s Markétou nic společného,“ protestuju.

„Ne, nemá, miláčku,“ máma mě obejmě, ale tentokrát nemám takový pocit klidu jako jindy. Po pravdě, mám strach, nejhorší od doby, kdy nám před okny hučela Vltava.

„Mami, co by se mohlo stát?“

„Nevím, ptáčku, nevím.“ Máma mě houpe na klíně jako děcko, jenže mě to tentokrát nedá. Mám Markétu, svého vyslance v novém světě. Dokážu nás ubránit, pomyslím si a v duchu se znovu probírám svou šperkovnicí. Zlato se ještě určitě prodat dá a nějaký zedník ho nebude mít dost. Moc si přeju, aby se svět nezměnil víc, než si myslím.

Markéta

Je už pozdě, ale chci dát svůj dárek Amélii co nejdřív a máma dneska přijde stejně zas pozdě. Mají poradů a po poradě vždycky chodí na víno. Když jsem byla mladší, pěkně mě to štvalo. Spolužačky měly mámy vždycky doma, pekly, vařily, ale suši přinesly málokdy. Dneska jsem ráda za mámu, co je večer pryč, i za suši, jenže to teď moc nemáme, spíš nudle. Ale za nudle jsem vlastně taky ráda, mít každý den klíčky munga, jako Zuza-na od nás ze třídy, uteču z domova.

Mám trochu strach, když jdu Stromovkou, a tak jsem ráda za každého pejskaře, kterého potkám. Naštěstí ještě není tma, ale uvažuji o tom, že až půjdu zpátky, poprosím Amy, ať jde se mnou. Jí se nic stát nemůže, ale vyděsit úchyla by, myslím, dokázala.

„Amy, Amy,“ už nekřičím za brankou, jen volám uvnitř domu.

„Markéto?“ vypadá rozespale, nebo možná ospale.

„Něco jsem ti přinesla,“ jsem na sebe pyšná. Koneckonců, to tričko jsem klidně mohla koupit sobě.

„Jak se to obléká?“

Tohle mě nenapadlo. Vzala jsem kalhoty a tričko, ale přes pantaloný je těžko oblékne.

„No, normálně. Kalhoty jako kalhoty, tričko navrch a ponožky...“

Je mi hloupě, měla jsem jí vzít i kalhotky a podkolenky, protože Amélie má punčochy. Těžko zadržuju smích.

„Nehodí se to, co?“ otáčí se před zrcadlem a já jí musím dát za pravdu. Tričko sedí výborně, ale slim džíny, natažené přes pantaloný, moc dobře nevypadají.

„Ne,“ uznám, „ale příště ti vezmu i kalhotky.“

Vypadá, že je trochu v rozpacích.

„Ale to tričko můžeš mít i k sukni,“ snažím se ji trochu potěšit.

Usměje se. Možná že o to, aby na sobě měla na chvíli i něco jiného než blůzu s vázačkou, moc stojí.

Amélie je hezká, kousne mě závist. Krásná, a když si rozpustí vlasy a k novému tričku si vezme černou nabíranou sukni do půl lýtek, vypadá jako někdo, kdo by Sama dokázal oblbnout za deset minut, vlastně všechny kluky z naší třídy a nejspíš i školy. Jenže, zastydím se, na rozdíl ode mne ona do školy nechodí. Vylákám ji tedy aspoň ven na zahradu, ale ztratí barvu, sotva na ni zasvítí slunce. I tak se ale raduje, a když se zevnitř ozve zvuk klavíru, uličnický se ušklíbne a kývá na mě, abych s ní šla za dům. Normální holka, pomyslím si, normální holka z roku 1890. Popadnu ji za ruku, je jako z ledu, ale už jsem si zvykla.

„Nebude se tvá máma zlobit?“ napadne mě.

Amélie pokrčí rameny. Oči jí září.

„Co myslíš, všimli by si mě lidi v noci?“

Mlčím, sama nevím. Snad kdyby se na ni nikdo přímo nedíval, ale jinak...

Pleť má příliš průsvitnou a oči... civím na ni tak, že se ošije.

„Copak je, Markéto?“

„No, máš hrozně černé oči,“ vypadne ze mě.

Amélie posmutní.

„Ale nemuselo by to vadit,“ utěším ji. „Když se namaluješ a vezmeš si sluneční brýle, tak bychom v noci mohly zajít aspoň... na horskou dráhu.“

„Na horskou dráhu?“

Kývnu. Pouť je kousek, hraje tam muzika, jsou tam lidi, možná by to Amélii stačilo.

„Vidíš to velké kolo?“ ukazuju přes koruny stromů, „tam bysme mohly vyrazit.“

„Ne!“

Nadskočím, nadskočí i Amélie. Její máma stojí na zahradě, možná jen stín, ale jde z ní strach zrovna jako z mojí mámy, když se zlobí.

„Myslela jsem jen jako,“ zablekotám, a Amélie zkříží ruce na hrudi, aby si její máma nevšimla nápisu na triku.

„Markéto,“ promluví Lydie přísně, „chtěla ses učit zpívat, tak prosím. Bez soustředěné práce ničeho nedosáhneš.“

Mluví jako učitelka a já už ji Amélii tolik nezávidím.

„Amélie, co to máš na sobě?“

Zajímalo by mě, kde se mámy tenhle tón učí, ale umí ho všechny. Amélie se tváří rozpačitě.

„Tričko.“ Vysloví to, jako kdyby to bylo nějaké exotické cizí slovo.

„My nenosíme trička,“ řekne Lydie mrazivě. „Tos jí přinesla ty, Markéto?“

Takovéhle otázky nesnáším. Kdo jiný by to přinesl. Mlčky kývnu a Lydie mě pohladí po tváři.

„Vím, žes to myslela dobře, ale Amélie nic takového nosit nemůže.“

Nesmysl, protestuju v duchu, Amélie by hrozně ráda nosila něco takového, a taky černé džíny a kecky a minisukně, ale nahlas neřeknu nic, už proto, že Amélie výmluvně vrtí hlavou.

Lydie nás vezme do hudebního pokoje. Zpíváme pak dvojhlasně, a i když to zní docela hezky, předtucha průšvihů mi kazí radost z toho, že jsem se snad i něco naučila.

